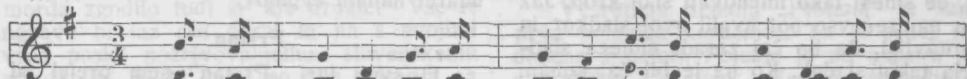

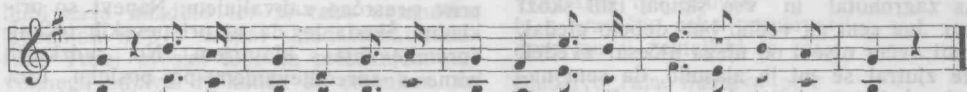
Slovenka.

Slovesno. Zmerno.

Zapisal J. Žirovnik.

1. Da ro - je - na sem Slo - ven - ka, to me srč - no ve - se -
2. Saj Slo - venkam tu - di si - je soln - ce le - po kot dru -
3. Saj slo - ven - ski gla - si mi - li, oj pre - slad - ko nam do -
4. Kje lju - be - zen bolj go - re - ča se po sve - tu še do -
5. Da za - to - rej sem Slo - ven - ka, to me srč - no ve - se -

1. li. Ni mi tre - ba bi - ti Nem - ka, še - ga sta - ra to ve - li.
2. god; duh cve - tic pri - jet - no di - je, ker so na - še zem - lje plod.
3. ne; ob ve - se - lju in ob si - li nam o - gre - va - jo sr - ce.
4. bi, kje zve - sto - ba bolj si - ve - ča kot slo - ven - ske je kr - vi?
5. li. Ni mi tre - ba bi - ti Nem - ka, še - ga sta - ra to ve - li.

Pozimi na Grintavec.

Gledala sva ga z Mokrice dne 17. febr. letos. Veličasten se nama je zdel v gorski samoti, ves vkovan v sneg in led. Lojze je modroval, da pozimi ni mogoče priti nanj, in tudi jaz sem bil istega mnenja. Zato si ne bi nikoli mislila, da bova kdaj izvršila to pot ob takem času, kar pa se je res zgodilo nekaj tednov pozneje — dne 7. marca.

Soparen popoldan je bil, ko sem pridiral k Lojzetu s cepinom v roki. „Za Boga vendar, kaj pa je?“ je vzkliknil Lojze, ki je ravno sedal k obedu. „I no, nič hudega! Ali bi šel ti danes z menoj na Grintavec?“ Nisem še dobro izgovoril, že je basal Lojze svojo hribolaško ropotijo v nahrbtnik. Kmalu nato sva sedela v kamniškem „brzovlaku“, dobro uro pozneje pa stopila v tili Kamnik. Še nekaj ur je minilo in prikoralo sva v Bistrico ter z ukanjem opomnila oskrbnico na lačne turistovske želodce. Mrak je legal po tihem gorskem kotu, midva pa sva v koči srebala čaj in zbujala spomine na prejšnjo turo. Kmalu je priplavala luna izza Velike Planine in naju opomnila, da imava še dolgo pot pred seboj. Oprtla sva torej nahrbtnike na rame in odrinila počasnih korakov proti Žagani Peči, kamor sva dospela po večkratni izgrešitvi pota.

Ozrla sva se proti svojemu cilju: mrko je odseval vladar Savinjskih planin od luninega svita. Skuta se nama je rogala izza

Gamzovega skreta, in Turska gora je kazala svoje razrite stene. Odrinila sva proti Kokrskemu sedlu. Kmalu se je začel sneg, ki pa je bil za hojo kar najbolj pripraven, ker se je le malo udiral in torej tudi derez nisva rabila. — Glej, kaj se tam pomika po snegu? Nekaj časa gledava, nato pa začujeva oster žvižg: Sedaj sem bil na jasnem. Divje koze so promenirale po snegu, ker ubožice še ponoči nimajo varnega zatočišča. Kmalu sva naletela na njihovo sled, Lojzetu so se kar smilile, ker so se po dve pedi globoko v sneg udirale, kakor so pričali odtiski njihovih parkeljev.

Stopila sva v pravo sedlo. Tajno nama je bilo pri srcu, ko sva sedeč na skali, ki je molela iz snega, občudovala prekrasno nasprotje med bledimi stenami in zvezdnatim nebom. Toda naprej! Vzpodbujena z nado na skorajšnji počitek v Zoisovi koči, sva krepko gazila sneg, ki se je vedno bolj vdajal pod nogami. Kmalu nama zapiše ostra burja nasproti, še par stopinj po mehkem snegu, in že sva ukajoč pozdravila zameteno kočo. Bilo je četrt na eno. S cepinom sem si priboril dohod k vratom, krepko pritisnil na kljuko in stopil v premrženo kočo (koča je bila namreč letos tudi pozimni odprta, seveda brez oskrbnice in provianta). Lojze, ki je prevzel vlogo kuharja, je takoj tekel k ognjišču, da bi se pripravil o njegovi kakovosti. Veselo je zavrisnil, ko je zagledal cel kup nasekanih vej v kotu; kmalu je piapolal vesel ogenj na ognjišču,